

Vzpon mladih planincev na Triglav (2864 m)

(19. in 20.8.2016)

(fotografije: Milan Mlakar, Franc Šalamon)

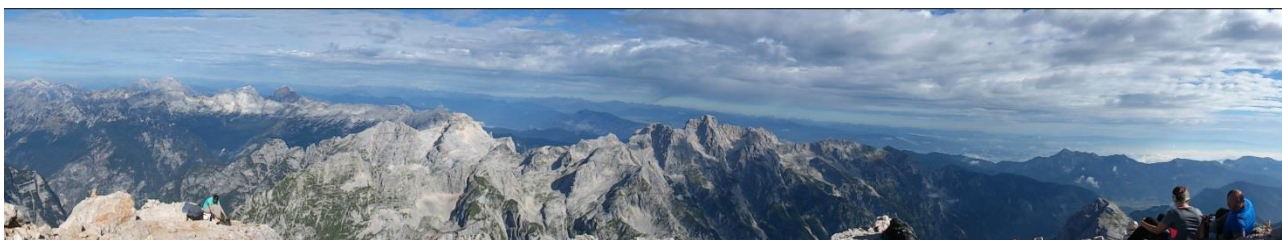

**TRIGLAV 2864 m iz
Kredarice 2515 m**

Po več letih pridnega obiskovanja planinskih aktivnosti v mladinskem odseku PD Kočevje, je prišel čas, ko so se mladi planinci odpravili na najvišji vrh Slovenije in Julijskih Alp Triglav. Ta čast je pripadla Zali Perko, Gregorju Šterku in Marcelu Francu Kaliču iz osnovne šole in Eleonori Vidic in Davidu Pekici, ki sta končala 1. letnik gimnazije. Pod vodstvom staroste kočevskih vodnikov Toneta Ožbolda in vodnice ter mladinske mentorice Branke Rajner ter vodnika Tomaža Špeharja, katerim so se pridružili še izkušena planinca Franc Šalamon in Milan Mlakar, smo se zjutraj ob peti uri s kombibusom odpeljali v smeri Mojstrane. Na avtobusni postaji se nam je pridružila tudi Sara, za katero je bil to tudi prvi obisk očaka in pa upokojena učiteljica Dragica Gornik.

V Mojstrani smo se odpeljali v smeri doline Krma in kombibus parkirali na koncu travnikov. Preobuli smo se v pohodne čevlje, še enkrat preverili opremo in krenili na pet do šest urni pohod proti Kredarici. Vremenska napoved je bila bolj »tako tako«, upali pa smo na najboljše. Vreme nam je bilo res naklonjeno, jasno, ko smo bili še v senci Draških vrhov in Tosca, nato pa so se pojavili oblaki in zopet nam ni bilo prevroče. Pri pastirskem stanu Prgarca, ki je nekako na pol poti do Kredarice, smo imeli malico nato nadaljevali mimo studenčka v strmino do manjše planote pod Kalvarijo. Malo počitka in kmalu zagrizemo v okljuke Kalvarije, ki je, po mojem, dobila ime po utrujenosti in soncu, ki te neusmiljeno žge izza hrbta. Nas pa so ga zagnili oblaki in pred Kredarico smo celo prišli v meglo. Do Kredarice smo porabili dobrih 5 ur. Na Kredarici smo nekaj pojedli in popili ter si uredili spanje. Triglav je bil večinoma ovit v oblake, tako da smo se odločili, da se povzpemo nanj v jutranjih urah naslednjega dne. Mladina je šla z vodniki do samega podnožja in prvih klinov, ter so tako še pred spanjem okusili steno samega Triglava.

Drugi dan se prebudimo v čudovito jutro. Sonce je ravno vzhajalo in vse naokoli ovilo v zlato barvo. Na vzhodu so se pod oblaki zarisale Kamniške Alpe na jugu pogled vse do Velikega Snežnika. Pozajtrkujemo in se opremimo za vzpon. Odvečne stvari pustimo v koči, s seboj vzamemo samo pijačo in dodatna oblačila. V steni je že veliko planincev, tisti najbolj zgodnji se že vračajo. Še zadnji napotki in odpravimo se v steno. Dragica se je odločila, da nas počaka na Kredarici in bo raje obhodila okoliške griče. Kmalu smo v steni med klini in pletenicami. Za vse nas velja obvezno varovanje s samovarovalnim kompletom, kar nam sicer vzame nekaj več časa, zato pa je vzpon veliko varnejši. Spomnim se časov, ko je bila čelada redkost v naših gorah, danes pa imajo skoraj vsi čelade in večina tudi pasove in samovarovalne komplete. Klak, klak pojejo vponke in v tri četrt ure smo že na vrhu Malega Triglava. Mladina se odlično počuti v steni. Lepo jih je gledati kako samozavestno, pa vendar previdno osvajajo višino. Vidi se, da so z njimi res veliko delali v mladinskem odseku. Na Malem Triglavu nekaj popijemo se odpočijemo in nadaljujemo proti vrhu. Srečujemo vedno več tistih, ki se že vračajo, med njimi je veliko tujcev. Srečanja potekajo v dogovoru z obema stranem, tako, da varnost ni niti malo ogrožena. Pred nami je še zadnja stena, okoli nje in pred nami Aljažev stolp okoli njega pa množica zadovoljnih planincev. Čestitke in objemi, nato se razgledamo okoli sebe. Pogled na okoliške hribe in doline je nepozaben. Na severu vidimo vse naše najvišje vrhove od Škrlatice Mangarta, Jalovca pa do Visokih Tur s 3798 m visokim Velikim Klekom (Grossglockerjem).

Vreme je čudovito, sonce nas lepo greje, okoli nas množica, ki čaka na slikanje in obvezni krst tistih, ki so prišli prvič na vrh. Tudi mi se prerinemo do stolpa in nekako si najdemo mesto in čas za slikanje. Tone si pripravi vrv, Branka pa vprašanja in kmalu je na vrsti krst. Glede odgovorov so se vsi dobro odrezali, prav tako tudi Tone z vrvjo, da so vsi še nekaj časa čutili zadnjo plat. Še zadnje skupno slikanje in čas je za vrnitev.

Ker smo za povratek izbrali pot čez Rž in mimo Staničevega doma do kombibusa v Krmi, nas je čakalo 2100 metrov spusta kar nikakor ni malo. Po steni se spuščamo z enako previdnostjo ali še bolj kot, ko smo se vzpenjali. V hribih velja pregovor, da je tura

končana, ko si varno v dolini. Največ nesreč v hribih se zgodi ravno ob povratku, ko večini zbranost popusti, k temu pa je potrebno dodati še utrujenost.

Na Kredarici imamo krajši postanek, nekoliko si odpočijemo in odžejamo, nato se v popolni opreми odpravimo proti vrhu Kredarice in nato v stene Rži. Tudi tu so vrvi in klini in šele, ko se začnemo spuščati proti Staničevi koči nastopi melišče in lahko pospravimo pasove in čelade. Čez dobro uro smo v Staničevi koči, kjer si večina privošči toplo malico. Po dobri uri se odpravimo po stezi med Ržjo in Rjavino v smeri Prgarce in naprej v dolino Krme. Pot je lepa in za razliko od Kalvarije vodi med gorskimi travniki posutimi s cvetjem in poraslimi z rušjem. Do pastirskega stanu se nam pot ni pretirano vlekla, zadnjih 850 m spusta pa je bilo kar dolgih in do kombibusa smo prišli resnično utrujeni. Tudi mladina je kar nekako posedla in se le počasi odpravila do korita, kjer smo se za silo umili. Tura je trajala celih 12 ur kar pa sploh ni malo. Vsi smo bili zadovoljni, ker nam je uspela lepa tura in kar je najbolj važno brez najmanjše poškodbe. Razbolele mišice pa se bodo pa že pozdravile v naslednjih dneh..

Na povratku smo se ustavili še na pico v Gali, nato pa nas je večina (razen šoferja seveda) vsaj za kratek čas zaspala in okoli polnoči smo bili na postaji v Kočevju.

Milan Mlakar